

ILSA MADDEN-MILLS

An altfel de
ROMEO

BOOKZONE
BUCUREȘTI, 2021

Capitolul 1

ELENA

Dacă aş fi fumătoare, aş avea o țigară în gură chiar acum. Poate două.

Dar nu sunt, așa că mă mulțumesc să-mi rod unghia de la degetul mare, în timp ce-mi conduc micul Ford Escape în parcare ticsită de la Milano's. Mă uit în jur, remarc exteriorul, tot numai piatră și lemn de cedru, dar și felinarele care pâlpâie lângă ușă. Este un restaurant de cinci stele, unul dintre cele mai bune din Nashville, cu o listă de așteptare care se întinde pe o lună – și totuși tipul cu care mă întâlnesc a reușit să obțină o rezervare din scurt. Primește puncte pentru asta.

Un oftat lung îmi scapă din piept.

Cine, *spuneți-mi voi*, cine acceptă un blind date de Sfântul Valentin?

Se pare că eu.

— Deschid cutia Pandorei! anunț eu în gol.

Așa este. În seara asta mă întâlnesc cu Greg Zimmerman, prezentatorul meteo al postului local afiliat NBC de la noi, din Orașul Muzicii. Se spune că este înalt, brunet, chipeș, nițel cam tocilar și că tocmai s-a despărțit. Deci, e perfect pentru mine, nu?

Atunci, de ce sunt atât de stresată?

Pentru moment, mă întreb dacă să acuz o durere de cap. La naiba. Nu pot. În primul rând, fiindcă i-am promis

colegului meu de apartament, Topher, că n-o să dau înapoi. În al doilea rând, n-am nimic mai bun de făcut. Și, în fine, mor de foame.

E doar o cină rapidă, indiferent ce-ar zice Topher. Mi-l amintesc azi, la bibliotecă. Purta tricoul lui cu Grateful Dead și blugi skinny. Sărea în sus și-n jos în secțiunea cărților romantice, imitând mersul călare. *Călărește-l ca pe un pursânge, Elena. Ia hățurile, înfinge-ți pintenii și călărește-l până ce știi că mâine n-o să mai poți umbla. Dă-i până când n-o să mai poată spune mâine: „Cer înnorat. Probabil va ninge.”*

Îmi suflu de pe față o șuviță căzută din cocul neglijent și o vâr după ureche. În noaptea asta nu călărește nimeni. Am venit să iau o cină delicioasă. Mâncarea italiană *chiar e* preferata mea, și deja îmi imaginez un bol de paste și pâinea cu usturoi de lângă.

Salut, sunt amabilă, plec.

În plus, ce poate merge prost când cunoști pe cineva?

Cobor oglinda retrovizoare și mă uit cum arăt. Palidă ca hârtia. Scotocesc prin poșetă și îmi scot rujul în nuanța cireșei și-l aplic pe buzele mele pline. Le tamponez cu un șervețel. Oftez. Îmi privesc fața. Îmi ajustez colierul de perle și cerceii asortați. Adevărul este că n-am nimic spectaculos. Am nasul nițel cam ascuțit și sunt teribil de scundă: am 1,60 desculță. Plus jumătate de centimetru, care e foarte importantă. Fiindcă mă situez incert undeva între o *petite* adevărată și înălțimea „standard”, hainele îmi sunt ori prea lungi, ori prea scurte. Dacă vreau să mi se potrivească, trebuie să mi le fac singură.

Altă privire în oglindă. Alt oftat.

Sper ca Greg să nu fie dezamăgit.

Ies din mașină și mă apropiu de ușile duble din lemn de stejar. Un portar îmbrăcat în costum negru îmi zâmbește și deschide. „Bun venit la Milano’s”, murmură el, iar eu îmi calmez nervii și intru în foaier, mijind ochii fiindcă este întuneric.

Rahat.

Mă cuprinde groaza.

De ce am insistat să nu văd o poză cu Greg înainte?

Cred că am vrut să fiu... surprinsă. Când ai o viață plicticoasă și insipidă, ca mine, lucrurile mărunte o înveselesc. În loc de cafea, încerc latte cu mentă. *Uau*. În loc de coc, mai bine-mi înnod părul neglijent. *Minunat*. În loc să mă uit la o poză cu tipul cu care mă văd prima dată, mă duc la întâlnire și caut o cămașă albastră. Atunci mi s-a părut mișto. Acum îmi blestem alegerea. Nu văd pe nimeni în foaier să mă aștepte. I-am trimis mesaj să-l anunț că am fost prinsă în trafic, dar n-am primit răspuns. Poate s-a așezat deja și mă așteaptă.

Recepționera conduce un cuplu îndrăgostit la o masă din spatele restaurantului. Mă lasă singură și agitată. Îmi netezesc fusta creion neagră. Poate ar fi trebuit să mă îmbrac în ceva mai... de flirt? Am un dulap plin de rochițe de la Nana...

Nu.

Așa sunt eu, și dacă nu-i place, să mă scutească.

Sunt cine sunt.

După ce mai trec cinci minute și recepționera nu se întoarce, am nervii întinși și am început să transpir. Am ceafa umedă. Unde s-o fi dus? Are pauză?

Mă așez pe o bancă lungă, îmi scot telefonul și-i trimit alt mesaj.

Sunt aici, în foaier, zic.

Niciun răspuns.

Iritată și agasată de foame, decid că pot să-l găsesc singură. Simulând o încredere pe care nu o am, valsez afară din foaier și analizez rapid perimetrul. Câteva minute mai târziu, mă simt ca o urmăritoare ciudată, aruncând ocheade clienților, așa că mă mut în nișa întunecoasă de lângă toalete, căutând din priviri bărbați singuri de Sfântul Valentin.

Topher ar fi trebuit să aleagă altă seară în care să ne vedem, pentru că istoricul meu cu această sărbătoare e foarte trist. La Balul Îndrăgostiților, în liceu, partenerul meu, Bobby Carter, a băut atât de mult puncti dres, că mi-a vomitat pe rochia albă. Ideea iubitului meu din facultate despre o seară romantică era să comande sushi – preferatul lui – și să joace jocuri on-line cu amicii lui. Nu-mi amintesc de nicio Zi a Îndrăgostiților ca lumea din toți cei 26 de ani ai mei.

Zbang. Ochii mei aterizează pe un bărbat brunet, care poartă o cămașă albastră, cu mânecile suflecate. Este într-un colț îndepărtat, retras, aproape ascuns. Masa lui are câteva mese goale în jur, și mi se pare ciudat c-a reușit să găsească intimitate într-o seară atât de aglomerată. Un chelner îi așază mâncarea în față, iar eu strâng din buze.

Mănâncă fără mine?

Îi văd telefonul pe masă. Ce tupeu! Cum de nu mi-a răspuns?

Este mai înalt decât mă așteptam, după cum șade în fotoliul de piele...

Stai așa. Mi se pare *vag* cunoscut, ca o mutră pe care-ai văzut-o scurt, dar n-o poți asocia. Mama și mătușa Clara țin mereu televizorul pornit la salon, așa că s-ar putea să-l fi văzut la știri.

Îmi scot din poșetă ochelarii cu ramă stil *cat eye* și mi-i pun, să văd mai bine. Inima îmi tresare și am fluturi în stomac. Rahat, n-are cum să fie el. Este... pur și simplu superb, și nu doar chipeș, ci ca un star de cinema: păr negru, care-i încadrează fața în șuvițe ondulate, rebele, cu reflexe arămii, mătăsoase pe obrajii lui – un păr prea lung pentru un prezentator meteo, dar ce știi eu? Eu n-am televizor.

Ridică brațul să-și dea părul pe spate, iar ochii mai că-mi ies din cap când îi văd prin materialul cămășii mușchii încordați ai antebrațului și bicepsului, dar și umerii imposibil de lați.

Ca să vezi.

El trebuie să fie, nu?

Sunt în restaurantul corect. Este singur. Poartă cămașă albastră. E brunet. Șansele ar spune că el este. De obicei, cea mai simplă explicație este cea bună. Așadar, e tipul cu care mă întâlnesc.

Bărbatul cu pricina se întoarce să privească pe geam, bătând darabana cu degetele pe masă, nerăbdător, și eu îi analizez profilul. Are un nas lung și drept, sprâncene arcuite, pline și un maxilar ascuțit ca o lamă. Buze senzuale – cea de jos de-a dreptul decadentă. Aproape malițioasă. Are un sex-appeal care-ți atrage privirea iar și iar, ca să te asiguri că nu ți se pare. Știam tipi ca el la NYU, tipi sexy, atletici, care mergeau la sală sau făceau sport. Nu se uitau niciodată la mine a doua oară. Mă uitam cum trag de fiare în timp ce eu încercam să mă prind cum funcționează un aparat, iar fete frumoase, înalte și zvelte, care nu transpirau, le aduceau prosoape, sticle de apă și promisiuni sexy.

Dar nu e musculos, ca tipii aceia solizi, cu cefe late și fețe roșii. Are mușchii întinși, puternici, nimic exagerat, și totuși fermi, fără îndoială...

Elena. Ajunge cu trupul. E pe gustul tău. Treci peste.

Soarbe dintr-un lichid de culoarea ambrei, cu degete lungi și bronzate care apucă recipientul fragil. Se uită prin încăpere. Caută în restaurant, de parcă ar evalua fiecare persoană, și simt pulsația dinspre el și de la șase metri distanță. Mă trec fiori pe șira spinării. Greg are un magnetism animal pur, masiv, care emană dinspre el în valuri. *Eu sunt masculul alfa*, strigă limbajul său corporal. *Vino și provoacă-mă*. Câteva femei îl privesc – chiar și câțiva tipi s-au întors spre el. Unii şușotesc. Interesant. Bănuiesc că se uită multe persoane la știri.

Privirea lui plutește peste mine, fără să se oprească.

Nu e surprins.

Mă ascund din nou în umbră.

La naiba. Încleștez pumnii. Am vrut amabil și tocilar, nu... bestie sexy!

După cum se încruntă, n-are chef. Viața e prea scurtă să fii morocănos, domnule. Și de ce-i supărat? Doar sunt aici!

Și a văzut o poză cu mine. Topher mi-a zis.

Poate nu vrea să se întâlnească de fapt cu tine.

Poate speră să nu apari.

Bat din picior. Chiar ar trebui să plec.

Am o groază de lucruri de făcut acasă. Să cos. Să mă ghemuiesc într-un loc comod cu Romeo.

Mirosurile de la Milano's plutesc în jurul meu, arome, sâcâitoare, iar stomacul meu scoate un geamăt furios. Mă fâțâi de pe un picior pe celălalt. Orice loc cu mâncare din drumul meu va fi full. Aș putea să mă opresc la un drive-through în drum spre casă, dar cât de jalnic poate fi să mănânci Big Mac cu cartofi prăjiți de Sfântul Valentin? În plus, mâine va trebui să dau raportul familiei mele băgăcioase. S-au pregătit intens pentru întâlnirea asta: *Eeeee, Elena are întâlnire cu un tip de la meteo. Să-l întreb dacă are un barometru în buzunar sau doar se bucură că te vede.* Perla asta de înțelepciune a venit de la mătușa Clara. Dacă mă sperii acum, o s-o încasez, pentru că indiferent ce mască a curajului mi-aș pune, toată lumea știe că n-am fost în apele mele de luni de zile.

Îmi țin un discurs în cap.

Cu tupeu, Elena.

Nu poți să trăiești toată viața pe margine.

Uneori, trebuie să ieși și să obții ce vrei.

Și ce dacă-i atât de hot, că seacă și roua trandafirilor?

Și ce dacă pare periculos?

Ți-e foame. Fă-o pentru paste.

Te întâlnești cu el. Sari pe el, fată.

Mă adun, îmi întorc vârfurile pantofilor spre el și pornesc.

Capitolul 2

JACK

— Ăăă, tu ești, nu? Râs nervos. *Tipul?*

Ridic privirea din paharul cu scotch și dau de-o femeie micuță, cu părul arămiu, care stă chiar în fața mea, în timp ce eu mă străduiesc să mă bucur de masă – ceea ce e cam greu zilele astea, când fața mea e peste tot în presă. Toți ochii de față ori mă țintuiesc, ori se dau peste cap.

Poartă o cămașă încheiată până la gât, o fustă creion neagră și niște pantofi cu tocuri joase. Mă uit la fața ei și-i înregistrez părul strâns în coc și ochelarii mari și albi.

La naiba. Altă jurnalistă! Înceleștez pumnii în poală și mă uit în jur după chelner. Expir adânc când nu-l văd. Mă sprijin de spătarul de piele și mă uit urât la ea. O parte din mine e agitată, iar în rest, sunt iritat.

— Da, eu sunt.

Ce mama dracu' vrei? zice fața mea.

Genele ei negre flutură pe tenul de piersică, iar ea încearcă să se adune. Se strâmbă cu hotărâre. Înghite și, înainte să protestez, se așază în fața mea.

Clipesc.

Ea expiră.

— Slavă Cerului. Cămașa a fost cea care te-a dat de gol, și faptul că ești singur. Ochii ei îmi traversează pieptul și mi se opresc o clipă la umeri. Mă bucur că te-am găsit. Scuză-mă că am întârziat. Am făcut un shooting cu Romeo,

care are o gloată de urmăritori pe Instagram, și traficul din centru este o nebunie.

Să o iert c-a întârziat?

Și un shooting cu Romeo? Numele mi-e cunoscut. Să fie un jucător nou în ligă?

— Hm. Îmi ascund confuzia luând încă o gură de scotch și privind-o cu neîncredere. Lawrence, tipul care se ocupă de PR pentru mine, a menționat o bloggeriță în domeniul sportiv care îmi ține parte în disputa recentă cu fanii și care-ar putea să scrie o poveste favorabilă mie.

Dar el știe că detest reporterii.

De ce nu m-a anunțat?

La naiba, mereu face rahaturi din astea fără să-mi spună.

Mă gândesc să-l sun, să îi verific tipei identitatea, dar...

— Deci tu ești tipa cu blogul?

Ochii ei se măresc și pălește.

— *Am un blog.*

— Hm.

Se uită câteva clipe la mine și clatină din cap.

— O să-l jupoi pe Topher de viu fiindcă ți-a zis. Evident că el crede că ar trebui să spun tuturor. Doar că nu pricepe cum funcționează orașele mici – mai ales Daisy. Odată ce cred că îți cunosc cele mai adânci secrete, doar la asta se gândesc când te văd pe stradă. Și șușotile... Doamne!

Mă uit la ea cu pleoapele coborâte, evaluând. Nu cunosc pe nimeni numit Topher. De ce și-ar ascunde ea blogul? Poate că nu-i tipa cu sportul. Sunt obișnuit să se apropie femeile de mine, în special cele care vânează „tricurile”. În trecut, mai ales în facultate și în primii ani de fotbal american profesionist, îmi plăcea, alegându-le pe cele mai frumoase și acceptându-le ofertele: chei de la camere de hotel, numere de telefon îndesate în palmă,

fete care apăreau la petrecerile noastre VIP. Dar fata asta nu se potrivește. Nu poartă rochie strâmtă. E machiată minimalist. Pare studioasă.

Continuă:

— Uite o poveste adevărată: mătușa mea, Clara, își strecoară iubitul pe ușa din spate, ca să nu-l vadă oamenii din oraș. El își parchează mașina în spatele bisericii și merge pe jos până la casa ei. Are 40 de ani! Mi-aș dori să poată spune tuturor că e îndrăgostită de poștaș. Ridică o sprânceană elegantă. Scotty este cu zece ani mai tânăr și o partidă pe cinste.

— Înțeleg.

Tocuri Negre vorbește mult. Și nu despre fotbal.

Îmi zâmbeste vag.

— Știi și tu cum e să vrei să stai departe de lumina reflectoarelor și să păstrezi tăcerea asupra vieții tale personale.

Așa este. Chiar și să mă bucur de un pahar de whisky în public mă face paranoic. Îmi imaginez tot ce fac sub formă de titlu de ziar. *Jack Hawke bea alcool! Urmează un nou episod de beție la volan pentru QB¹-ul din Nashville?* De fapt, primul episod s-a petrecut cu cinci ani în urmă, în al doilea an al meu în NFL², și totuși nimeni nu pare să uite. Pe atunci, petreceam mult. Credeam că faima și banii mă fac invincibil. O prostie.

— Da. Îmi place să-mi văd de viață.

Iau o gură de paste, mestec și înghit, cu ochii la ea. Îi înregistrez rigiditatea umerilor. Respiră lung și lent, de parcă nu și-ar dori de fapt să fie aici.

1 Abreviere a termenului *quarterback*, care se referă la un post ofensiv din componența echipelor de fotbal american și canadian. (n.tr.)

2 National Football League, Liga Națională de Fotbal American; de altfel, „fotbal”, în carte, înseamnă „fotbal american”, așadar, nu varianta „europeană”. (n.tr.)

Rahat. Poate nu-i deloc favorabilă cauzei mele.

Poate că-i un șiretlic ca să scoată un material.

Trec câteva secunde. Nu vorbim. Ea se foiește pe scaun, cu ochii la mine. Este nepoliticos să continui să mănânc, dar niciun reporter, sau blogger, sau orice altă persoană nu mă va împiedica să...

Își mușcă buzele roșii, pline, de parcă s-ar fi înfuriat. Sunt pline și rujate într-un stacojiu aprins. Păcătoase.

În spatele ochelarilor albi, ochii ei privesc într-ai mei câteva momente. Sunt de un acvamarin viu, conturați cu negru și cu gene dese. Mă străpung cu o ferocitate bruscă.

— Știi ce, cred că e foarte nepoliticos că ai început să mănânci fără mine, chiar dacă ți-am scris că întârzii.

— Nu am văzut mesajul tău și muream de foame. Scuze, ridic din umeri nonșalant, fără să-mi pară rău deloc.

Chelnerul se grăbește spre masa noastră, netezindu-și costumul negru.

— Domnule. Se uită scurt la... cine-o fi, apoi la mine. Îmi pare foarte rău că a trecut de noi. Știți că este cea mai aglomerată seară a anului. Vă rog să mă scuzați. Să chem paza?

Tocuri Negre trece de la supărare la iritare. Îl țintuiește pe chelner cu laserul din priviri și cu o față indignată.

— Sunt chiar aici. Aici, unde ar trebui să fiu. A fost ceva *plănuțit*. Este o *întâlnire*.

Îmi scânteiază ochii. Cu siguranță vrea să zică o *întâlnire de lucru*?

Ea își îndreaptă spatele și privește cu jind la pastele mele.

— Și vreau și eu ce mănâncă el, cu pâine extra. Flutură mâna spre farfuria mea cu bolognese pe jumătate mâncate. Și un pahar de vin roșu. Nu. Să fie un gin tonic cu un shot dublu de Hendrick's și castravete. De fapt, dacă ai putea să servești băutura fără oprire, ar fi fantastic. Mersi.

Are vocea ușor marcată de acel accent sudist, care face tot ce spune să sune dulce, și totuși întărit de o tenacitate care aproape-mi face buzele să tremure. Îmi amintește puțin de un pudel pe care îl avea mama cândva, care era gata să sară în orice secundă, la orice nedreptate.

Chelnerul se uită la ea, apoi iar la mine, cu o expresie rugătoare.

— Domnule, scuzele mele cele mai...

Flutur o mână spre el, luând o decizie impulsivă și îndepărtând gândul că deciziile acelea mă vără de obicei în bucluc.

— Este în regulă. S-o hrănim pe doamna, da?

Face o plecăciune adâncă și dispare, iar eu îmi întorc ochii spre fată.

Îi studiez cu atenție trăsăturile, catalogându-le mai în detaliu decât prin privirea fugitivă pe care i-am aruncat-o acum câteva minute. Nu este frumoasă ca-n pictoriale, dar are *ceva* captivant. Or fi hainele conservatoare, care fac doar aluzie la curbele moi pe care le îmbracă. Or fi buzele. Sigur sunt buzele. Că o face intenționat sau nu, le folosește în avantajul ei, acum țuguindu-le, acum mușcându-și-o pe cea inferioară.

Ca unul dintre cei mai buni QB din ligă, una dintre abilitățile mele speciale este citirea expresiilor faciale și a ticurilor care-mi telegrafiază tactica de joc. Și nu pot să nu văd că se uită la mine ca și cum n-aș fi cineva aparte, fără urmă de interes în ochi, fără să bată din gene, fără să fie copleșită de greutatea numelui Jake Hawke. Fascinant.

— Sunt... purceluși zburători... pe cămașa ta? întreb, îngustându-mi privirea și analizând cămașa albă, încheiată până la ultimul nasture al unui guler de catifea neagră stil Peter Pan.

— Da. Materialul a fost făcut de un designer din New York. Am comandat-o acum o lună și am luat-o razna. Am făcut până și o pernuță pentru Romeo.

— E vorba de prinzătorul³ cel nou de la Saints? Care a semnat anul trecut?

— Nici pe departe. Este purcelușul meu vietnamez. O dulceață. A fost abandonat, și e cel mai simpatic. Bine, poate nici chiar cel mai simpatic, dar n-am putut să mă abțin când l-a lăsat cineva la Cut’N’Curl, vizavi de casa mea. Era pe jumătate mort. Luna trecută, cineva a lăsat o cutie cu pisoai pe veranda mea, cu un bilet adresat mie. Îți vine să crezi? De parcă *ar fi știut* că o să am grijă de ei. Le-am găsit căsuțe tuturor, mai puțin unuia dintre băieți. Ești interesat? Este negru cu gri, adorabil, și face la litieră, jur.

Pufnesc în răs. Fata asta e...

Dacă Romeo este un porc în miniatură, și nu un fotbalist, atunci... ce naiba se întâmplă?

— O să zic pas la pisică.

— Orice bărbat are nevoie de o pisică. Te împlânzește.

— Am nevoie?

— N-ar strica. S-ar putea să fie nevoie de mai mult decât de pisică. Pari... Flutură din mâini. Încordat.

N-are idee.

— Aha.

— Îți plac câinii?

— N-am timp pentru animale de companie.

Ea se strâmbă.

— Dacă te răzgândești, recomand pisica. N-am nimic împotriva câinilor, dar ei iubesc pe aproape oricine. Pisicile sunt mai pretențioase, iar bărbații cu pisici pot înțelege stările de spirit schimbătoare și pot rezista la problemele personale, lucruri care pot reprezenta cheia unei relații. Pisicile sunt superamuzante. Ai idee câte clipuri cu pisici există pe internet? Peste un miliard! Nu ți se pare o nebulie?

3 Adaptare a termenului englez *wide receiver*, poziție ofensivă din fotbalul american și canadian (n.tr.)

Să fie ea neună? Cine dracu' e?

Dar tot îi sorb fiecare cuvânt. Mă înmoi. Mă... interesează.

— Ai zis ceva de material. Ai făcut singură cămașa?

Ea își împinge ochelarii pe nas.

— Magazinele nu au haine pe gustul meu sau potrivite pentru silueta mea. De fapt, majoritatea hainelor din magazine sunt create de persoane care n-au idee ce vrea o femeie *ca mine*. Dar, dacă știi despre blogul meu... Se înroșește. Atunci știi și că specialitatea mea este lenjeria.

Lenjerie? Se îngroașă gluma.

Bat darabana cu degetele pe masă. O parte din interesul de până acum s-a topit. Caută validare? M-am întâlnit pentru scurtă vreme cu o fată care voia să-i promovez cosmeticele. Cumva, oamenii ajung să mă folosească, indiferent că au vrut-o sau nu de la început.

Parcă și văd.

Superstarul NFL Jack Hawke adoră lenjeria bla-bla pentru prietenele lui.

Un chelner îi aduce băutura, pe care ea o dă peste cap, apoi trânteste paharul pe masă, cu un suspin adânc.

— Doamne, aveam nevoie de asta de când am intrat și am început să te caut.

Surprinzător, simpatia îmi eclipsează o remarcă acră.

— Ai avut o zi proastă?

Pufnește.

— Un an prost. M-am mutat în Daisy acum doi ani, de la New York, și a fost o neunie continuă. Familia mea, jobul, orașelul.

Pun furculița jos.

— Și eu am avut o săptămână nasoală.

Ea încuviințează.

— Hai să o luăm de la capăt, vrei? Spune-mi despre tine. Cum e să prezinți meteo la TV?

Sunt pe cale să iau o gură de scotch, când lovește întrebarea ei, și băutura îmi rămâne în gât, și scuip, și tușesc, și înșfac șervetul alb ca să-mi acopăr gura.

— Ești bine?

Are ochi mari și luminoși, de culoarea mării.

— Da, zic, gătuît.

Crede că... *prezint vremea.*

Ce – mama – naibii.

Scutur din cap, procesând ce a zis... despre mesaj... despre cămașa albastră... indignarea față de chelner... și mă prind.

O întâlnire. Un blind date, cu siguranță.

Dar fetele au încercat tot soiul de trucuri ca să mă bage în patul lor și înainte. Odată, când eram în deplasare, am intrat în camera de hotel și am găsit o fată dezbrăcată în dulap. Paza a trebuit s-o scoată cu forța, în timp ce ea urla: *Te iubesc, Jack!*

— M-ai văzut prezentând vremea?

Se strâmbă.

— Nu. Știrile mă îngrijorează și mă uit rar la TV.

Îmi scarpin ceafa.

— Și ai fost de acord cu întâlnirea fără să-mi vezi fața? Ești... curajoasă.

Zâmbește cu adevărat pentru prima dată.

— Este versiunea mea de viață periculoasă.

— Te uiți la fotbal?

— Bărbați care se împing reciproc, în colanți, pentru o minge? Te rog. Ca oamenii peșterilor. Prefer cărțile și podcasturile. Tu?

Acum înțeleg privirea seacă de pe fața ei. *Ca să vezi.*

Trec cam zece secunde în care ne holbăm unul la celălalt.

Simt un fior de încântare, la început ușor, apoi inundându-mi simțurile. N-are idee. Nu știe cine sunt! Îmi vine să o îmbrățișez. Poate o să iau pisica aia. Glumesc.

Râd, pentru prima dată săptămâna asta. Parcă aș fi într-un univers paralel, unde pot s-o iau de la capăt. Rahat. Tabula rasa, scripind în alb.

Dar...

Jack. Nu se poate să *nu* îi spui cine ești...

Dacă ea crede că-s tipul cu care urma să se vadă, ar trebui să îi spun adevărul. Să o scutesc de rușinea de a târî asta mai departe.

Dar...

N-am la ce mă întoarce, doar un apartament gol și mutra mea pe ESPN.

În plus, mi se pare sexy, așa încheiată până la gât, parcă așteptând să se dezlănțuie.

Privirea mea trece peste cămașa ei strâmtă, peste curbele care întind materialul.

Îmi plac țâțele.

Spune-i. Deschid gura, dar vorbește ea.

— Care-i partea ta favorită din prezentarea vremii? Furtunile de zăpadă, când știi că orașul așteaptă fiecare cuvânt, ca să alerge să cumpere lapte și pâine?

Ia o gură imensă din pastele pe care i le-a adus chelnerul, folosindu-se de furculiță și de lingură ca să le răsucească. Asta-mi dă câteva secunde să mă gândesc la o replică.

— Îmi plac norii. Și ploaia. Este... udă.

Ea îmi aruncă o privire rapidă și își șterge gura cu șervetul, delicat, atrăgându-mi atenția asupra oaselor delicate ale încheieturilor ei și a eleganței din mișcări. Cândva, cu multă vreme în urmă, pe când eram doar un

puști sărac din Ohio, mi-aș fi dorit să desenez mâinile acelea și să le surprind delicatețea. Arată de parcă mi s-ar putea sparge în brațe...

— Uau, îți plac *norii*?

— Da, aceia pufoși, cumulus. N-am idee despre ce vorbesc. Cei... albi.

— Aha. Se încruntă. E din cauza mea, nu-i așa? Vorbesc prea mult, am întârziat, am fost nepoliticoasă cu chelnerul, și nu-ți place...

— Elena? Ce faci aici?

Cuvintele vin de la un tip îndesat, bine îmbrăcat, șaten, care s-a apropiat de masa noastră. Se uită la mine și îi citesc recunoașterea imediată pe chip, din felul în care cască gura. Da, iată, așa sunt recunoscut de obicei.

Mă uit la *Elena* – mulțumesc Cerului, i-am aflat numele –, iar ea este palidă. Mâinile îi răsucesc perlele din jurul gâtului. Mă încrunt, cu privirea plimbându-se de la ea la el, și mă întreb care este legătura.

— Sunt la *întâlnire*, Preston. Nu se vede?

El pufnește, cu ochii mari, uitându-se de la mine la ea.

— În seara asta? Am crezut c-o să fii... acasă.

Elena se încordează.

— Nu am de gând să sufăr.

Preston își netezește cravata, cu buzele strânse.

— Normal. Dacă știam că vei fi aici, n-aș fi venit cu Giselle. Arată din cap spre centrul restaurantului, fără să-și ia ochii de la Elena. Tocmai am ajuns – și stăm chiar acolo. Mă duceam să-mi iau o băutură de la bar și te-am văzut...

Ochii ei lucesc ca fulgerul, și cred că intuiesc o urmă de durere în adâncurile lor.

— Uită că m-ai văzut. Du-te la Giselle.

El își îndeasă mâinile în buzunarele pantalonilor.

— N-am vrut să...

— Ai reușit. Arată spre pastele ei. În plus, eu încerc să mănânc, și știi cât de mult îmi place să mănânc, da?

El deschide gura să vorbească.

— Tai-o, spun, mai aspru decât intenționam.

El nu se mișcă. Se uită fix la... partenera mea. O măsoară din priviri, din cap până în picioare, și pare nemulțumit.

— Nu pot să cred c-ai fi interesată de *el*, spune încet.

Corpul meu se încordează.

El face un pas spre ea.

— Toată lumea vrea să treci peste, dar tipul ăsta nu e...

Mă ridic. Cei 1,93 metri ai mei îl depășesc cu mult, și-mi dau seama că a uitat cât de înalt sunt, mai înalt decât par la TV. Strâng pumnii și tot ce-am acumulat săptămâna asta amenință să erupă. De obicei, îmi controlez la sânge temperamentul, știind că tot ce fac este atent urmărit, dar să mor eu dacă îl las să-i vorbească de parcă ar fi o copilă.

— Du-te la masa ta, sau fac eu să te scoată afară, murmur. Este restaurantul *meu*.

El ridică mâinile, parcă pentru a mă ține la distanță.

— Vezi și tu că aduce necazuri, Elena.

Ea ridică din umeri.

— Poate de necazuri am nevoie, Preston. De nițică aventură.

El se uită urât la mine, apoi pleacă în grabă și se așază lângă o tipă blondă.

Mă așez din nou și mă uit în ochii ei, care licăresc.

Nu. Doar să nu plângă. Femeile care plâng îmi amintesc mereu de mama. O vedeam mai mult plângând decât zâmbind. Și asta mă face să vreau să repar situația.

— Ești bine?

Ea încuviințează, părând să se adune. Se uită la masă, își drege glasul.

— Mersi că m-ai scăpat de el. Nu știam că va fi aici.

— Nu-i problemă, zic.

— Deții locul ăsta?

Ridic din umeri.

— Diversificare. Nu vreau să devin maestru bucătar.

Arăta bine pe hârtie, așa că l-am cumpărat.

— De ce a zis că aduci neazuri?

Unge cu unt o felie de pâine, cu ochii plecați.

— Când ești faimos, oamenii ori te adoră, ori te detestă.

Chelnerul îmi ia farfuria și mai aduce un gin tonic pentru ea.

— E fostul? întreb. Și, să ghicesc, încă n-ai trecut peste relația voastră?

— E o poveste lungă.

Ea oftează. Tot nu se uită la mine, iar treaba asta mă enervează: îmi doresc să mă privească. Oamenii se holbează mereu la mine. Ea de ce nu o face?

Mi-o imaginez în penthouse-ul meu, cu părul arămiu pe o pernă, cu trupul întins pe patul meu...

La naiba.

Asta de unde a mai apărut?

Nu o *cunoști*, Jack.

Abia ai întâlnit-o.

Calmează-te.